

Áhítat – 2021. 04. 03.

Ezután az arimátiai József, aki Jézus tanítványa volt – de csak titokban, mert félt a zsidóktól –, megkérte Pilátust, hogy levehesse Jézus testét. Pilátus megengedte neki. Elment tehát, és levette Jézus testét. Eljött Nikodémus is, aki először éjszaka ment hozzá, és mirhából és aloéből készült kenetet hozott, mintegy száz fontnyit. Fogták tehát Jézus testét, és leplekbe takarták az illatszerekkel együtt, ahogyan a zsidóknál szokás temetni. Azon a helyen, ahol Jézust megfeszítették, volt egy kert, és a kertben egy új sír, amelybe még senkit sem helyeztek. Mivel közel volt a sír, a zsidók ünnepi előkészülete miatt ott helyezték el Jézust. (János 19:38-42)

Két tekintélyes idősödő úr közelít a Golgotára, levenni Jézus testét a keresztről, és eltemetni. Az egyik, az arimátiai József, Jézus tanítványa, „de csak titokban, mert félt a zsidóktól”. Márk evangélista megjegyzi róla, hogy „a nagytanács tagja, aki maga is várta az Isten országát.” (Márk 15:43) A másik Nikodémus, aki éjszaka ment Jézushoz korábban, valószínűleg ugyanazon ok miatt: „mert félt a zsidóktól”; és akit maga Jézus „Izrael tanítójának” nevezett. (János 3:10) Tudjuk róla, hogy a Jézus ellen felhevült farizeusokat korábban törvényességre és visszafogottságra intette. (János 7:40-53)

Mielőtt róluk szólnánk, maradjunk Jézus temetése rövid történetének az alapüzeneténél. A feltámadás titkát és csodáját tagadók minden lehetséges érvet felvonultattak ahhoz, hogy kétségbe vonják Jézus feltámadását. Azt az „érvet” is, hogy „nem is halt meg valóságosan.” Ez a híradás azt adja tudtul, hogy Jézus valóban meghalt, és eltemették, ahogyan Hitvallásunkban is bizonyosságot teszünk róla. Halála valóságos biológiai halál, feltámadása valóságos és dicsőséges feltámadás, amely Isten végtelen hatalmából és szeretetéből következik.

Adódna itt a lehetőség elitélő tanítást mondani a „titkos tanítványságról”, a hitüket nyilvánosan fel nem vállalókról. Igen, valóban igazak Jézus szavai: „Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is vallást teszek mennyei Atyám előtt, aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt majd én is megtagadom mennyei Atyám előtt.” Mégsem gondolom, hogy ebbe az irányba kellene elvinni ennek a történetnek a tanítását, és ezt a szentenciát névvel és címmel kiosztani mindenfelé, ahol csak ingatag embereket látunk. Reményik Sándor: *Ne ítélj!* című verséből jut eszembe: „Mi olyan együgyűn ítélünk, s a dolgok olyan bonyolultak!” Az idő egy adott pontján valóban igaz volt Péter vallomása: „Mi elhagytunk mindent és követtünk téged.” (Máté 19:27) Ám, most, ők éppen sehol sincsenek, mert szertefutottak. Most éppen az arimátiai József és Nikodémus állnak a vártán, és végeznek el egy fontos feladatot Jézus körül, és lesznek élő szemtanúivá Jézus valóságos halálának. Volt úgy, hogy Péter megvallotta Jézust: „Te vagy a Krisztus az élő Isten Fia!” (Máté 16:16) Később megtagadta: „Nem ismerem azt az embert!” (Máté 26:74) A legvégén pedig mártírhálált halt Jézusért. Ilyenek vagyunk...

Ebben a történetben azt látjuk, hogy a kegyelmes Isten, Jézus Krisztus Atyja megtalálta az arimátiai Józsefet és Nikodémust egy adott feladatra, egyszülött Fia holttestét illendően eltemetni. És ők kéznél voltak. Figyeljünk elhívó Urunk szólításaira, és válaszoljunk engedelmesen.

Vegyük imádságos szívvel énekünk biztatását:

*Jézus hív, bár zúg, morajlik Életünk vad tengere;
Halk hívása tisztán hallik: „Jer, kövess, ó jöjj ide!”*

*Vedd a példát Andrástól, ki Hallva hívó szózatot,
Hálóját se vonszolá ki: Érte mindent elhagyott.*

*Jézus hív, hogy Őt imádjad, Megragad, hogy el ne ess,
Mert kísért öntelt világod: „Jöjj, engem jobban szeress!”*

*Ha nehéz az élet terhe, Roskadozva hordom azt:
Bús orcám Hozzá emelve Jézusban lelek vigaszt.*

*Uram, hozzám légy kegyelmes, Tedd tieddé szívemet,
Hadd, lehessen engedelmes, Néked élő gyermeked!*